

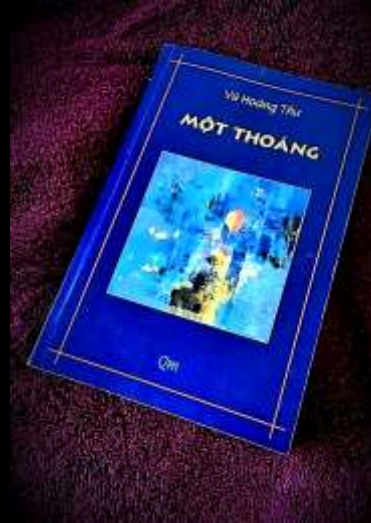

MỘT THOÁNG VỚI VŨ HOÀNG THƯ
Đã đành thiên tải nhất thì
Dấu cho một thoáng thiên di, vẫn là !
Thơ nghiêng cánh hạc bay qua
Mười mười năm sá chi ta với người
Thơ chung tiếng khóc tiếng cười
Tình nguyên từng nổi ngậm ngùi, riêng ta

ĐỌC THƠ CHÂN GIẢ trang 65....
Sá chi chân giả lắm điều
Yêu nhau nhắm cái mỹ miều mà yêu

NHẬT THỰC trang 43
“ em, cúc áo bật hương tình “
Tôi sút cái gút buộc mình làm tỉnh
Trời ơi, nhật thực, cựa mình
Làm sao kèm được cái thành linh, căng
Đêm hoang dã buông màn giăng
Em tôi nhập cuộc, hồng hoang rục rờ

MỘT THOÁNG với Vũ Hoàng Thư
Đã nghe rúc rích hư vô cõi mình
Thì ra thơ ấy động tình
Đọc đi đọc lại thấy mình ở trong

MỘT THOÁNG là một thoáng nào
Là vui hôm trước là sầu hôm sau
Là xa tự cõi chiêm bao
Là gần quá thể hôm nào ghé thăm
Là ngày chưa hết đã đêm
Là sát na kể đã trăm năm kè
Một thoáng đã đủ u mê
Thiên thu ghé lại rủ rê nhập phòng

ĐÊM CUỐI Ở NHÀ TRANG trang 209
Ồi đất nước có còn vui kịp
Một đời tôi héo ứa từng giờ !

NGHE TỪ CHẶN KHÔNG trang 189
“ Góc chẵn không, động chân không
Chỗ em để lại nổi mệnh mông chiều ”
Còn đây nửa gói tịch liêu
Tôi ôm nổi nhớ kêu rêu nổi mình